

Visszatekintő

Válogatás a Zenekar újságban tíz és húsz évvel ezelőtt megjelent cikkekből.

10 éve írtuk

Zenekar 2011. XVIII. évfolyam 4. szám

„Az állam garantálja a művészeti élet szabadságát”

Az előadó-művészeti törvény módosítását célzó javaslatot nyújtott be 2011. május 30-án L. Simon László, az Országgyűlés Kulturális és Sajtóbizottságának elnöke.

„Szerintem rosszabbul senki sem jár, csupán azok, akik eddig is trükköztek a jegyárbevétellel, az ingyenjegyekkel, s azokkal a kiskapukkal, amelyekre az eddigi törvény lehetőséget adott. Azok az együttesek, amelyek a fenntartói támogatásokkal büvéskedtek, biztos, hogy a módosítás vesztesei lesznek... mert közben csaltak vele. A fenntartó odaadta a támogatást a szervezetnek, aztán a pénz jelentős részét vissza is vette, bérleti díj címén... Eszerint a fenntartói összeg csak azért jelent meg a zenekar számláján, hogy növelje a támogatási alapot. Mindez jogszerű volt, ennek ellenére csalásnak tartom. Ezt a kiskaput zártuk be most ezzel az intézkedéssel. A fenntartó, ha támogatni akarja a színházát, zenekarát, támogassa, de ne azért, hogy így több pénzt kapjon az államtól. A saját iskolájától, kórházától sem kér bérleti díjat...”

Az állam és az előadó-művészet viszonyában jelentős átrendeződés történik

Dr Gyimesi László szerint az új szabályozás a jelenlegi normativitást és hatáskör-átengedést felszámolja, s azt mondja ki, hogy a tényleges felelősség legyen a tényleges döntéshozónál, a miniszternél. Ezért korlátozottan enged át bizonyos javaslatlételi, véleményezési jogokat, egy új, az előadó-művészeti tanácshoz hasonló, azzal azonban korántsem azonos egyeztető fórumnak. A törvény emellett azt is megállapítja, hogy a miniszternek létre kell hoznia három, a művészeti ágazatoknak megfelelő bizottságot, s ezek veszik át az Előadó-művészeti Tanács előkészítő, javaslattevő feladatkörét. Az új egyeztető fórumnak inkább a véleményezés marad meg. A döntés jelentősége különösen megnőtt azzal, hogy a törvénytervezet az eddigi elosztási rendszer egyik legfontosabb szempontját, az önkormányzati támogatás figyelembevételét eltörölte, ehelyett zömében az előadásokkal kapcsolatos, részben minőségre is utaló, különböző prioritásokat felvonultató szempontrendszert helyezett. Így a létszám maradt az az objektív mérőszám, amelyről mindenki maga dönthet.

A kultúra igenis áru

Beszámoló az Előadóművészetek Munkáltatói Szövetsége Európai Ligájának (PEARLE) budapesti konferenciájának májusi plenáris üléséről

A kulturális iparágak, illetve a gazdasági élet kultúrát (is) meghatározó szegmenseit áttekintve a bennünket, magyarokat is érintő egyik legjelentősebb kérdéskör a kultúrában foglalkoztatottak munkarendjéhez, illetve munkaidejéhez kapcsolódik. A 2003-ban elfogadott úgynevezett „working time directive” – munkaidő irányelv – felülvizsgálata ugyanis folyamatban van, és a tervezett változtatások várhatóan az eddiginél részletesebben fogják szabályozni a kultúra folyamatos üzemben (színházak, hangversenyek, operatársulatok, fesztiválok, etc.) dolgozó „munkásainak” munka- és pihenőidejét, valamint egyéb juttatásait és jogait.

20 éve írtuk

Zenekar 2001. VIII. évfolyam 4. szám

Talóban tartott szakértelem – interjú Nemes Lászlóval

Mind a Dohnányi, mind pedig a másik zenekar (Óbudai Danubia Zenekar – a szerk. megj.) ugyanolyan korosztályt foglalkoztat: friss diplomásokat, akiknek nagyon nehéz elhelyezkedniük és akik közül sokaknak ez az első munkahelye. Ez akkor is figyelemreméltó lehetőség, ha a – hazai és külföldi piac telítettsége mellett meglévő munkanélküliség nem kényszeríti látványos sorbaállásra a Zeneakadémiáról folyamatosan kikerülő zenekari művészeket, mivel alkalmi munkákból („hakkiból”) pénzt tudnak keresni.

Jó lett volna, ha a Dohnányi zenekar kapja meg a Nemzeti Ifjúsági Szimfonikus Zenekar státuszát, hiszen magát a funkciót mintegy tizenöt esztendeje próbálja megvalósítani a gyakorlatban. Nem keveset tett annak érdekében, hogy fiatal muzsikussaink rutint szerezzenek – sokan ülnek vezető együttesekben azok közül, akik nálunk kezdték pályafutásukat.

Beszámoló a FIM glasgow-i nemzetközi kongresszusáról

Adott típusú előadóművészetnél adott károsodások, egészségügyi problémák hosszú távon szinte várhatóan bekövetkeznek... Egy zenekari zenész hivatásszerűen állítja elő azt a zajártalmat, mely a hallását károsítja.

A zajártalomnak azonban ennél általánosabb élettani hatásai is vannak. A zaj – stressz, ami a reakcióidő növekedéséhez, feszültséghez vezet. Ez izületi, vagy az e körüli izmokban létrejövő sérüléseket okozhat, ami újabb stressz forrása. Fülcsengetés, fejfájás, fáradékonyság, teljesítménycsökkenés léphet fel.

A halláskárosodás megelőzésére általánosan alkalmazott – vagy alkalmazandó – eljárások egy zenekar életében aligha jöhetnek szóba: (Pl. a zajforrások kiiktatása, a zaj terjedésének csökkentése, a zajforrás hangizolálása, hangelnyelő felületek alkalmazása, stb.).